

Meditacions: Dijous de la quarta setmana de Quaresma

Reflexió per meditar dijous de la quarta setmana de Quaresma. Els temes proposats són: buscar la voluntat de Déu; recórrer el camí de la conversió; ser ponts que intercedeixen entre Déu i el seu poble.

«JO NO TINC en compte l'aprovació dels homes» (*Jn* 5, 41), diu Jesús, en un llarg discurs en què explica als jueus que en ell es compleixen les Escriptures. Aquestes paraules mostren una actitud constant durant

la seva vida a la terra: la seva contínua atenció a fer la voluntat del Pare. La veiem durant la seva vida oculta, quan amb tota naturalitat passa trenta anys sense cridar l'atenció en un llogaret gairebé desconegut de Galilea. I també la veiem durant la seva vida pública, quan es mou sempre amb total llibertat d'esperit, buscant transmetre els seus ensenyaments com a enviat del Pare. Aquesta convicció de buscar la voluntat de Déu estava fonamentada en que els designis de Déu Pare sempre són els més savis i bons, font de consol per a tothom.

«El Senyor va viure el cim de la seva llibertat a la creu, com a cim de l'amor. Al Calvari li cridaven: “Si ets Fill de Déu baixa de la creu”; allí va demostrar la seva llibertat de Fill precisament romanent en aquell patíbul per complir a fons la voluntat misericordiosa del Pare»^[1]. No es

queda a la creu per desig de patir sense més ni més, sinó per mostrar que, fins i tot en aquestes circumstàncies doloroses i terribles, l'amor de Déu és més gran que qualsevol altra força. El bé que s'assoleix és molt gran: s'obre per a l'home el camí de tornada a casa.

I, com Jesús, en el nostre camí per fer la voluntat de Déu també trobarem la creu i la possibilitat d'experimentar que l'amor de Déu és més gran que qualsevol altra força. Tot i que no sempre ho puguem veure amb tota claredat, aquesta experiència pot ser camí i expressió d'amor. De vegades hi haurà moments en què aquesta creu se'ns faci més pesada, però veiem que el Senyor prefereix caure-hi abraçat, abans que deixar-la anar. Arribar al Calvari costa, però «aquesta lluita és una meravella, una autèntica mostra de l'amor de Déu, que ens vol forts, perquè *virtus in infirmitate perficitur*

(2 Cor 12, 9), la virtut s'enforteix en la feblesa»^[2]. El mateix Jesús ens ajudarà a associar-nos a la voluntat amorosa del Pare, que porta l'alegria, la pau, i fins i tot «la felicitat en la Creu»^[3].

DÉU MOSTRA la seva tristesa quan el poble d'Israel l'abandona per adorar un vedell d'or. El seu poble, que havia estimat i salvat amb prodigis, s'havia oblidat dels beneficis divins durant la travessia del desert. «De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrit —va dir el Senyor a Moisès— (...). Deixa'm que s'inflami la meva indignació, i no en deixaré rastre» (Ex 32, 8-10).

«També nosaltres som poble de Déu i coneixem bé com és el nostre cor; i cada dia hem de reprendre el camí per no relliscar lentament cap als

ídols, cap a les fantasies, cap a la mundanitat, cap a la infidelitat»^[4].

Per això, de manera especial durant la Quaresma, podem demanar llum a l'Esperit Sant per veure aquest camí de tornada al Pare. Recordar l'amor i les meravelles que Déu ha obrat a la nostra vida —com ho havia fet amb el poble d'Israel— ens portarà a recórrer-lo amb la convicció que és al seu costat com som profundament feliços.

Tanmateix, aquesta conversió no és qüestió d'un dia, sinó de tota la vida. Per això, el que és decisiu no són els resultats immediats, sinó el desig de romandre sempre al costat de Jesús, encara que no ho mereixem.

«Mentre hi ha lluita, lluita ascètica, hi ha vida interior. Això és el que ens demana el Senyor: la determinació de voler estimar-lo amb obres, en les petites coses de cada dia. Si has vençut en allò que és petit, també venceràs en allò que és gran»^[5].

QUAN Déu manifesta la seva intenció d'acabar amb Israel, Moisès el dissuadeix parlant-li amb confiança filial: «Apaivagueu el vostre enuig, desistiu de fer aquest mal al vostre poble. Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel» (*Ex 32, 12-13*). I, després d'aquesta intercessió, l'Escriptura recull que «llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble» (*Ex 32, 14*).

La humilitat i la confiança de Moisès aconseguen arribar fins al cor del Senyor. «La seva fe en Déu es fon amb el sentit de paternitat que cultiva pel seu poble. L'Escriptura el sol representar amb les mans esteses cap amunt, cap a Déu, per actuar com un pont amb la seva pròpia persona entre el cel i la terra»^[6]. Moisès ens mostra com és «l'oració que els veritables creients conreen

en la seva vida espiritual. Fins i tot si experimenten els defectes de la gent i la llunyania de Déu, aquests orants no els condemnen, no els rebutgen. L'actitud d'intercessió és pròpia dels sants, que a imitació de Jesús són “ponts” entre Déu i el seu poble»^[7].

L'exemple d'intercessió de Moisès ens porta a mirar el Crist, de qui és figura. Jesús intercedeix contínuament per nosaltres davant del Pare. Per això tenim la seguretat que assolirem misericòrdia. També nosaltres, que ara som el Poble de Déu a la terra, volem fer visible la seva bondat i la seva misericòrdia entre els nostres germans, per «orientar la consciència i l'experiència de tota la humanitat cap al misteri de Crist»^[8]. Maria, com a bona Mare, intercedeix sempre per nosaltres i no ens deixa mai sols en aquest camí d'identificació amb el seu Fill.

[1] Benet XVI, Àngelus, 1-VII-2007.

[2] Sant Josepmaria, *Via Crucis*, IX Estació, núm. 2.

[3] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 758.

[4] Francesc, Meditació, 30-III-2017.

[5] Sant Josepmaria, *Via Crucis*, III Estació, núm. 2.

[6] Francesc, Homilia, 17-VI-2020.

[7] Ibid.

[8] Sant Joan Pau II, *Redemptor hominis*, núm. 10.